

prospívá, nýbrž jenom náklady na taková opatření, která dějí se při provozu lesního hospodářství a jako úkony lesní produkce tvoří jeho součást. K takovým opatřením nelze však počítati úpravu veřejné cesty, která — byť i procházela lesem — netvoří ani hospodářsky ani právně součást tohoto lesa, nýbrž je objektem samostatným, jehož správa a udržování náleží obci jako svazu veřejnému a podléhá zvláštním předpisům daným pro veřejné cesty vůbec. Nelze proto náklad na úpravu veřejné cesty — i když lesnímu hospodářství jde k duhu — pokládati za náklad učiněný »na řádné hospodaření, udržování a správu lesa«, a účtovat jej v účtu obecního statku lesního. Je tedy nař. rozhodnutí, i pokud odmítlo žádané vyloučení položky 2271.80 Kč na úpravu veřejné cesty jdoucí obecním lesem, z účtu obecního statku, nezákonné.

Č. 2874.

Dávka ze zábav: * Přednáška, jež slouží výhradně účelům vzdělávacím, jest podle § 3 č. 1 pravidel vydaných vl. nař. č. 143/1922 osvobozena od dávky ze zábav bez ohledu na to, kým jest pořádána a je-li pořádána za vstupné.

(Nález ze dne 16. listopadu 1923 č. 19.370.)

Věc: Antonín T. v L. proti okresní správní komisi v Lounech (za zúčastněný Odbor Klubu čsl. turistů v L. adv. Dr. Karel Setunský ml. z Prahy) o dávku ze zábav.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná. Útraty se zúčastněné straně nepřisuzují.

Důvody: Výměrem obecního úřadu v Lounech z 13. října 1922 předepsána byla tamnímu Odboru klubu čsl. turistů z přednášky cestovatele E. St. Vráze se světelnými obrazy »Ze světů známých i neznámých« podle vl. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. dávka ze zábav per 1.103 Kč 40 h. K odvolání Odboru, v němž namítáno, že přednáška sledovala cíle vzdělávací a lidovými a podle § 3 vyb. pravidel dávce nepodléhá, ob. zastupitelstvo usnesením z 10. listopadu 1922 předpis dávky zrušilo.

Odvolání podané z usnesení toho dnešním st-lem osk nař. rozhodnutím zamítla s odůvodněním, že přednáška cestovatele Vráze je přednáškou vzdělávací a nikoli podnikem výdělečným, třeba při ní bylo vybíráno vstupné, neboť to nemělo sloužiti k obohacení přednášejícího, nýbrž k úhradě výloh s přednáškou spojených.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nss neshledal důvodnou.

Stížnost shledává nař. rozhodnutí především v rozporu s předpisy §§ 10 a 12 ob. fin. novely z 12. srpna 1921 č. 329 Sb., poněvadž dle jejího názoru prominutím sporné dávky byl snížen rozpočtový příjem prelimovaný pro rok 1922, aniž současně usnesena úhrada tohoto úbytku. K tomu dlužno však podotknouti, že §§ 10 a 12 ob. fin. novely mají na mysli jenom hospodářská a finanční opatření správní, která obec činí ze své vůle, nejsouc k tomu právně zavázána. V daném případě nešlo však o nějaký akt liberality, o prominutí dávky, nýbrž o akt judikatury, o rozhodnutí, zda předpis dávky je zákonný čili nic; pro toto rozhod-

nutí mohl a směl ovšem směrodatným býti toliko předpis zákona t. j. pravidel o dávce, ježž uplatníti obecní zastupitelstvo na všechny způsoby bylo povinno zcela bez ohledu na to, jaký účinek rozhodnutí to bude míti na obecní rozpočet.

Ani druhá námitka, opřená o § 3 vyb. pravidel, vydaných vl. nař. č. 143/22, není však důvodná. Žal. úřad zjišťuje, že šlo o přednášku sloužící účelům vzdělávacím. Tento předpoklad stížnost nepopírá, namítá však, že nebyla uspořádána žádným úřadem ani jiným činitelem uvedeným v § 3 vyb. pravidel, a že měla tendenci výslovně výdělečnou.

K tomu dlužno podotknouti, že po zákonu pro otázku, podléhá-li nějaká zábava dávce, není principiálně rozhodným moment výdělečnosti zábavy, nýbrž obsahový ráz její. Zábavy určitého druhu resp. obsahu podléhají dávce v každém případě bez ohledu na to, jsou-li pořádány za úplatu či jsou-li bezplatny (v. § 12, odst. 1 č. 1). A naopak zábavy jiného druhu nejsou dávce podrobeny nikdy, byť i byly pořádány za úplatu, která pořadatelé má sloužiti k úhradě jeho živobytí a tedy s hlediska pořadatele s úmyslem výdělečným (srv. na př. zábavy uvedené v § 3 č. 3 a 4). Že zejména také ohledně zábav uvedených v § 3 č. 1. bezúplatnost není všeobecně podmínkou osvobození od dávky, patrně z toho, že ustanovení toto žádá bezúplatnost výslovně jen při podnikcích a závodech tělocvičných sdružení, takže je odůvodněn argument a contrario, že při ostatních v č. 1. uvedených zábavách okolnost, že se požaduje vstupné, osvobození od dávky na překážku není. Je tedy v daném případě okolnost, že přednáška pořádána byla za úplatu a že přednášející — jak tvrdí stížnost — sledoval pořádaním jejím účely výdělečné, pro spornou otázku osvobození její od dávky zcela irelevantní.

Rovněž druhý důvod v námitce uváděný není správný. § 3. vyb. pravidel v bodě č. 1 osvobozuje od dávky »podniky, jež slouží výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím na př. přednášky se světelnými projekcemi pořádané úřady, školami a podniky vědeckými, uměleckými a t. d.« Nevypočítává tedy taxativně pořadatele osvobozených přednášek, nýbrž slovy »a tak dále« docela jasně naznačuje, že i přednášky pořádané jinými činiteli nežli úřady, školami a podniky vědeckými a uměleckými, dávce nepodléhají, jen mají-li ráz a obsah tam uvedený. Nelze tedy ani přednášku cestovatele Vráze, pořádanou místním odborem Klubu čsl. turistů, kdyžtž není sporno, že svým rázem spadá pod ustanovení § 3 č. 1. vyb. pravidel, z osvobození v tomto § normovaného vyjímati.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 2875.

M i m o ř á d n á o p a t ř e n í: Za platnosti vl. nař. č. 118/1919 rozhoduje o uvolnění částky zadržené při okolkování bankovek finanční úřad příslušný pro obvod, v němž je sběrna, nikoliv úřad příslušný podle bydliště žadatelova.

(Nález ze dne 16. listopadu 1923 č. 19.373).